

ESPORTS pàg 3
L'abandonament
de l'esport femení:
una qüestió endèmica

SANTA COLOMA pàg 14
Miriam Sánchez, cap de colla
dels Laietans de Gramenet:
"Fer castells és fer ciutat"

línianord

13 anys

L'únic setmanari del Barcelonès Nord 3/11/2022 · Núm. 444 · linianord.cat

El tram final del Besòs centra les queixes per males olors

Una aplicació ciutadana mostra que els punts conflictius són a la zona de la depuradora i la incineradora pàg 16

Foto: Filmets

No para de créixer

El Filmets tanca edició amb 235 curts projectats pàg 11

BADALONA pàg 10
Les entitats van aturar durant el mes d'octubre uns 50 desnonaments

A FONTS pàgs 12 i 13
Com era la metròpoli a finals del segle XIX i inicis del XX?

MONTGAT pàg 18
El port del Masnou deixa les platges sense sorra

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS

GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

 618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

amicdirectes

Creadors de continguts en català

1a Edició

LLUMS, CÀMERA EN DIRECTE I...

ACCIO!

Inscriu-t'hi fins al 2 de desembre
de 2022 a:

amicdirectes.cat

Si ets alumne/a de 3r o 4t d'ESO,
Batxillerat o CFGM participa i
guanya el teu premi!

Organitza:

Amb el suport de:

Queda camí per recórrer

» L'abandonament de la pràctica esportiva és molt més elevat en les dones que no pas en els homes
 » Les dades mostren que en el pas de la primària a la secundària és quan moltes noies deixen l'esport

Albert Alexandre
BADALONA

Fins que el Barça femení de futbol no va començar a tenir els èxits que ha aconseguit en els darrers anys, l'ara considerat un dels millors equips del món era pràcticament desconegut a ulls de la ciutadania. També ho eren les seves jugadores, encara que ara –i per sort– esportistes com Alexia Putellas o Aitana Bonmatí ja apareixen als diaris esportius de referència.

Malgrat això, les diferències entre elles i els seus homòlegs masculins són abismals. Caldrà recordar que la mateixa Putellas, dues vegades premiada amb la pilota d'or, el guardó que determina qui és la millor jugadora del món, cobra del Barça 150.000 euros anuals.

Tot i ser una xifra elevada per a la majoria de mortals, és ridícula si la comparem amb la dels jugadors del primer equip masculí. Qualsevol futbolista de la plantilla masculina cobra més que Putellas. De fet, el porter suplent Iñaki Peña i Alejandro Balde superen en més de 60.000 euros el salari anual de la millor jugadora del planeta. Per si això no fos suficient, Robert Lewandowski, el futbolista millor pagat del club, cobra cada setmana el doble que Putellas en un any i s'embutxaca uns 20 milions anuals, una xifra quatre vegades superior a la del salari de tota la plantilla del Barça femení.

Sigui com sigui, el cert és que les diferències entre l'esport masculí i el femení comencen molt més d'hora. Concretament, en l'esport formatiu.

PER QUÈ HO DEIXEN ABANS?

Les dades de diferents enquestes demostren que en el pas de la

Els salaris que es paguen a l'esport femení són molt més baixos que a l'esport masculí. Foto: Ajuntament de Barcelona

primària a la secundària és quan moltes noies decideixen deixar l'esport. Així ho constata un estudi que es va dur a terme al Prat de Llobregat el 2019 i que va revelar que el 3,4% del jovent que feia esport regularment abans de l'ESO ho deixava quan començava la secundària. El problema és que en el cas de les noies la xifra era molt superior i se situava en el 9,5%. En termes generals, i segons una investigació d'El diari de l'educació, les xifres a Catalunya o a l'Estat són similars a les que es van obtenir al Prat de Llobregat.

Així mateix, un estudi elaborat per l'Hospital Sant Joan de Déu el 2018 considera que els motius d'aquest fenomen són tres. En primer lloc, a certa edat les noies es comencen a decantar per les activitats socials i prioritzen les amistats. En segon lloc, elles són menys competiti-

ves que ells i, en gran part, els esports tenen aquest component. Finalment, les noies tenen més dificultats per accedir als esports que els agraden perquè les entitats se centren en els esports típicament masculins.

Podem afegir-hi, veient el cas del primer equip femení de futbol del Barça, que un altre element que convida les noies a abandonar l'esport és la manca de referents d'esportistes d'èxit i de perspectives laborals reals en l'àmbit esportiu.

ANALITZANT LES ENTITATS

La Diputació de Barcelona ha elaborat un informe sobre com les entitats del territori estan impulsant els esports femenins. El document és el resultat d'un estudi qualitatiu en el qual s'ha preguntat com es potencia la pràctica esportiva femenina en una cinquantena de municipis.

El diagnòstic de la Diputació mostra un seguit de situacions que cal esmenar. "L'esport local està molt masculinitzat i això crea dificultats per tirar endavant certes iniciatives sobre igualtat de gènere", assenyala l'organisme referent-se als problemes que hi ha als municipis de més de 50.000 habitants. "Preocupa la davallada en la pràctica esportiva de les noies a partir de l'adolescència", afegeix en aquest sentit.

Per la seva banda, en les localitats d'entre 20.000 i 50.000 habitants, es detecta una necessitat en formació d'igualtat de gènere del personal que es dedica al món de l'esport, com per exemple els entrenadors. En aquest sentit, els ajuntaments diuen que no tenen eines per arribar a oferir aquests coneixements i demanen la implicació de les federacions esportives per impartir-los.

Pel que fa als municipis de menys de 20.000 habitants, el problema sorgeix per la manca de recursos. "Els esports convencionals segueixen els estereotips socials", diu l'organisme. "La junta dels clubs acostuma a estar formada per mares i pares dels esportistes, i aquests ja tenen feina i els costa tirar endavant iniciatives esportives més enllà del que toca", afegeix.

És per tots aquests motius que la Diputació ha iniciat una campanya per evitar l'abandonament de la pràctica esportiva per part de les noies. La iniciativa, que porta per lema Les dones fem esport i No ho deixis, va acompanyada de set vídeos testimonials que conviden les noies a fer esport en una de les 9.000 instal·lacions esportives del territori, al medi natural o formant part d'una de les 5.800 entitats esportives i 60 federacions que hi ha.

Segueix-nos
a les xarxes socials
@liniatarxa

facebook
twitter
instagram

La lupa

L'àrea metropolitana no és de Ferraz

per Oriol López, secretari de Coordinació Municipal i Ciutats Grans d'Esquerra Republicana

Foto: Laura Busquets/ACN

Ahores d'ara tothom té clar que un dels objectius estratègics d'Esquerra Republicana de cara a les pròximes eleccions municipals és continuar fent forat a les zones metropolitaniques del país, allà on més població es concentra i on tradicionalment l'independentisme ha tingut més dificultats per fer arribar el seu missatge. Una tendència que ha anat variant els darrers anys, en els quals ERC s'ha anat consolidant com a segona força, assolint fins i tot l'alcaldia en grans ciutats, com Sant Vicenç dels Horts, Sabadell, Tarragona, Sant Cugat i Sant Feliu de Llobregat, i també formant part del govern en d'altres, com Badalona, Castelldefels i Montcada i Reixac, per posar alguns exemples. Però ha arribat l'hora de fer un pas més, i aquesta voluntat es pot comprovar en l'elecció dels caps de llista republicans per a les eleccions del pròxim mes de maig. El cas més paradigmàtic és el de Gabriel Rufián, que recentment ha estat presentat com a candidat a l'alcaldia de Santa Coloma i que serà un dels referents més importants en aquesta aposta per continuar creixent en l'àmbit metropolità.

Els darrers 40 anys, els municipis amb més població de les grans àrees metropolitaniques del país han estat governats de forma molt majoritària i ininterrompuda pel PSC, que a hores d'ara representa

un model de gestió municipal caduc, basat en el clientelisme i esquitxat, de vegades, per diversos casos de corrupció (cas Mercuri a Sabadell, cas Consell Esportiu a l'Hospitalet, cas Inipro a Tarragona...). En contraposició, des d'Esquerra Republicana proposem el nostre model basat en els valors republicans que ens defineixen des de fa més de 90 anys, amb la transparència, l'honestat i el com-

Per fer realitat un canvi de model cal que el republicanisme continuï creixent a la metròpoli

promís amb el bé comú com a banderes que ens han de permetre transformar els municipis per millorar la vida de la ciutadania.

Això és el que veritablement ens mou: ser al costat de la gent per millorar la qualitat de vida del conjunt de la ciutadania. Amb aquest objectiu treballem des de cadascun dels municipis del país on tenim representació i des de totes les institucions que liderem, començant per la Generalitat de Catalunya. En canvi, la manca de preocupació dels socialistes pel ben-

estar del conjunt de la ciutadania, especialment de les persones que viuen a l'àrea metropolitana, s'evidencia en la pèssima realitat de l'únic servei de Catalunya que gestiona al 100% el govern de l'Estat: Rodalies. ¿De què serveix regalar títols de transport si a l'hora de la veritat les persones que agafen un tren cada matí han de patir les deficiències d'un servei que els provoca l'angoixa de no saber si podran arribar al seu lloc de feina o a recollir els seus fills a l'escola? Ja n'hi ha prou de governar d'esquena a la ciutadania.

Per fer realitat aquest canvi de model cal que el republicanisme continuï creixent a les zones metropolitaniques. És imprescindible per poder avançar en els dos grans objectius: d'una banda, ajudar la ciutadania en uns moments de grans dificultats, a causa de la inflació i l'augment dels preus dels serveis, i, d'altra banda, fer créixer el suport a la República catalana, ja que disposar de les eines d'un estat per posar-les al servei de la ciutadania és fonamental per poder millorar, de forma plenament efectiva, la vida de la ciutadania del nostre país. Com bé diu Gabriel Rufián, l'àrea metropolitana no és del PSOE, no és de Ferraz, és de la seva gent. Per això volem comptar amb totes i cadascuna de les persones que viuen a les zones metropolitaniques del país per escriure conjuntament el futur. Un futur que volem republicà, pròsper i socialment just.

Aquí es piula

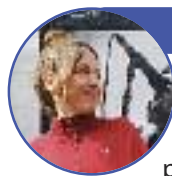

El Twitter en paper

@apunte

La Joana Masdeu ha comès l'error de dir que era periodista parlamentària, on ens coneixem tots. Però si diu que és un veí de Cornellà que es queixa d'algo o un metge de Torroella que està veient quelcom rar als pacients, t'ho empasses. Vull dir que, a Twitter, desconfieu de tot.

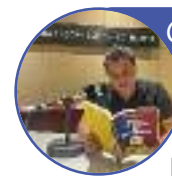
@laiamarques

Treballa a un *coworking* ple d'empreses punteres, *start-ups*, *entrepreneurs*, guiris, gent molt intel·ligent, cervells descomunals, innovació, *afterwork* i *candemor*, que tiren les llandes a l'orgànic i no volen posar el *puto* rentaplats perquè ja ho farà la treballadora de la neteja.

@CarlotaGurt

Benvolgudes (i abjectes) empreses, us recordo que les factures s'han de pagar a màxim 60 dies. Qualsevol termini superior és il·legal, fins i tot si s'estipula en el moment d'encarregar la feina. Gràcies per continuar infringint la llei. Ben cordialment, l'autònom maltractat.

@SiqueRodriguez

Definitivament, el *tribunero* ha mort. Avui [26 d'octubre de 2022, durant el partit contra el Bayern], amb l'equip eliminat, 84.000 persones. I amb 0-2, la gent continua animant. És un canvi en el mapa social del Camp Nou. Desconec si durarà o no. Però meix una anàlisi sociològica.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 43222-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

El Filmets Badalona Film Festival va posar el punt final diumenge amb un gran èxit d'assistència. El certamen situa la ciutat al bell mig de l'escena mundial del curtmetratge i també ha creat sinergies amb guardons com els Bafta o els Goya.

pàgina 10

Festival Filmets

Els Laietans de Gramenet han sabut fixar la seva raó de ser més enllà del fet casteller i treballen per apropar la tradició de la plaça a tots els colomencs a través de la inclusió i la solidaritat. El *Castell de tothom* n'és un bon exemple.

pàgina 14

Laietans

Amb la idea que el testimoni directe de la ciutadania serveixi per localitzar els focus de males olors, l'aplicació de ciència ciutadana OdourCollect va néixer l'any 2016. Ara, les dades que ha recollit poden servir per revertir aquest problema.

pàgina 16

OdourCollect

El + llegit

líniainord.cat

- 1 El concurs per adjudicar els llums de Nadal de Badalona queda desert
- 2 Investiguen un abús sexual a una menor en un túnel del terror de Badalona
- 3 Pas endavant per als futurs pisos de les Mallorquines de Montgat
- 4 Cremen dotze contenidors i set cotxes al barri del Raval de Badalona
- 5 L'IPC i les pensions

La clau

Un model republicà de seguretat

per Rubèn Arenas (ERC Sant Adrià de Besòs)

Foto: Albert Segura Llorrio/ACN

El Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya va fer la proposta, a la darrera Junta Local de Seguretat a Sant Adrià de Besòs, de comptar amb càmeres de videovigilància al barri de la Mina com a eina complementària de la tasca policial que realitzen tant els Mossos d'Esquadra com la Policia Local.

Això, que va ser una conversa i una possibilitat oferta en una reunió, està sent utilitzat per l'alcalde de Sant Adrià com una mena de proposta estrella en matèria de seguretat que ha llençat a la premsa com un esquer. La realitat és que, en el moment en què escric aquestes paraules, ni s'ha explicat als grups municipals, ni hi ha constància al Departament d'Interior que s'hagi fet cap tràmit per demanar-les oficialment. A hores d'ara és fum, un bolet, un pegat dins d'una manca de rumb evident en l'àmbit de la seguretat a la ciutat. És, en definitiva, agafar-se a un suggeriment com a un ferro roent, i tot perquè no hi ha projecte, no hi ha implicació, no hi

ha un exercici tan necessari com fer un abordatge integral i transversal de la seguretat, en clau republicana; des de l'urbanisme, des del manteniment, des de les polítiques socials, des de totes les competències que té un ajuntament com a administració més propera a la ciutadania.

A ERC, en canvi, fa mesos que treballem en diferents propostes i eines que hem aplegat en un model de seguretat republicana centrat en la prevenció i en una visió integral. En aquests mesos hem proposat: acabar amb els racons foscos de la ciutat, incorporant la visió de gènere a l'urbanisme; mantenir voreres i carrers ben asfaltats; més eficàcia, presència i coordinació dels cossos policials, instal·lar càmeres de videovigilància també a l'aparcament de la Po-

llancreda, on els veïns fa mesos que ho reclamen, i regular horaris a zones amb locals conflictius, així com reclamar més recursos per accelerar la justícia. En definitiva, tota una bateria d'accions coordinades que han d'ajudar Sant Adrià a millorar la seguretat i la seva percepció a la ciutadania.

Els republicans entenem la llibertat com a no-dominació. Així doncs, la seguretat és un valor fonamental a preservar en tant que és una forma de llibertat o de resistència contra danys potencials provocats per altres. A Sant Adrià, ens cal un rumb fugint d'ocurrències i populisme.

La nostra proposta és un model republicà de seguretat, més enllà de càmeres de videovigilància. La nostra proposta és refer Sant Adrià, fer-lo millor, fer-lo com es mereixen totes les persones que hi viuen.

Línia Nord no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#MésApunyalaments

@ramossalvat: L'apunyalament entre les discoteques Brisas i Apolo se segueix investigant [...] La baralla la va motivar un robatori, s'ha d'aclarir si el mort era víctima o lladre.

#CanviDHora

@abocadecano: A casa tenim una fan del canvi d'hora que ja espera impacient que a les sis sigui fosc i negre. Coneixeu algú més així o tenim un exemplar únic?

#LulaVençBolsonaro

@Alex_Sants8: Resultats 2a volta de les presidencials brasileres als centres de votació a l'Estat. Barcelona: Lula 75,5%, Bolsonaro 24,5%. Madrid: Lula 56,1%, Bolsonaro 43,9%.

La ciutat sense carrers

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

El carrer ha mort, afirmava dogmàticament Le Corbusier en la dècada del 1930. Amb aquesta provocadora sentència, l'arquitecte franc-suís proposava una ciutat radiant, la Ville Radieuse, on els edificis s'aixecaven sobre pilars per deixar passar per sota un parc infinit, sense carrers delimitats, i els passadissos dels blocs residencials prenién el paper de "carrers interiors" d'accés als habitatges. Era temps d'entreguerres, en el qual el moviment modern pretenia reinventar la manera d'habitar i construir ciutats, en un intent de reescriure una història que es mostrava tràgica.

El projecte que, malauradament, s'ha començat a construir a l'Àràbia Saudita, The Line, pretén completar, en 50 anys, una ciutat per a 9 milions de persones amb un sol carrer recte de 170 quilòmetres de longitud i una amplada de 200 metres. 170 quilòmetres, perquè se'n facin una idea, és la distància entre Barcelona i Vielha o entre Lleida i Girona en una línia estrictament recta, sense concessions a la geografia, a l'existència de zones poblades o a la natura. Per si no n'hi hagués prou, aquest longitudinal despropòsit tindrà façanes de mirall a l'exterior, majoritàriament desert, que a més de dividir l'habitatge natural de moltes espècies confondrà les aus o altres animals, creient que volen cap a un horitzó llunyà. Una cosa semblant al que li passava a Jim Carrey al final de la pel·lícula *El xou de Truman* quan la proa del seu vaixell travessava la lona del decorat en forma de cel.

Veient les imatges virtuals de la vida interior d'aquesta "ciutat", crida l'atenció l'atmosfera que recrea, semblant a la d'un "mall" comercial a la qual ja comencem a estar acostumats i que, a l'Orient Pròxim, és tan habitual en les últimes ciutats *ex novo* aixecades al no-res: un passadís central amb botigues a banda i banda. Aquest únic espai central, en paraules dels seus creadors, es fa precisament "per evitar que hi hagi carrers". Segons sembla, aquesta vegada l'emergència climàtica i la contaminació a les ciutats han tornat a sentenciar els carrers com a culpables, eliminant-

los sense miraments en la construcció de la ciutat, en nom de l'ecoeficiència i la sostenibilitat.

Una trama de carrers era l'acte fundacional de les ciutats romanes. Tot començava amb una intersecció, la del Cardus Màximus, un carrer sensiblement orientat nord-sud, amb el Decumanus Màximus, en sentit est-oest, encara que també eren freqüents altres orientacions atenent el context on s'implantaven. La intersecció del Card amb el Decumà donava origen a una de les portes de la ciutat. D'una banda, el Fòrum (fora), on es comerciava amb l'exterior i, de l'altra, l'interior de la ciutat, que creixia en forma de malla afegint-hi carrers paral·lels i perpendiculars segons la mida de les *insulae* o parcel·les. El creixement de les ciutats acabava desbordant la pròpia porta, així que el fòrum es va convertir en l'espai públic central de la ciutat; el lloc de trobada i de debat.

Fotografia aportada per l'autor

A Barcino, el Card de la ciutat romana és el carrer Call i Llibreteria i el Decumà és la línia del carrer del Bisbe i el carrer de la Ciutat. Formen un angle d'uns 45° amb els eixos cardinals, molt semblant al de l'Eixample d'Ildefons Cerdà, aixecat gairebé dos mil anys després. És curiós observar com el límit de l'Eixample que va projectar Cerdà, girat novament 45° respecte de la trama de l'Eixample, és la reinterpretació fidel del Card i del Decumà romà, en aquest cas l'avinguda Meridiana (nord-sud) i l'avinguda del Paral·lel (est-oest), a la intersecció de les quals hi ha els afores; el port on comerciem amb l'exterior. Diran vostès, doncs, que el Fòrum de les Cultures del 2004 es va fer en un lloc equivocat...

La intersecció, la cruïlla, és el que provoca la trobada; l'espai urbà per excel·lència. Com encertadament va assenyalar el desaparegut arquitecte i catedràtic d'Urbanisme Manuel de Solà-Morales, la veritable cèl·lula de l'Eixample barceloní no és l'illa, sinó la cruïlla de carrers aixamfranats. No debades, el primer assaig que es va fer per comprovar com es veuria aquesta nova arquitectura de l'Eixample va ser reproduir a escala real una cruïlla de carrers a l'interior de les muralles de la ciutat. Concretament, als carrers Doctor Dou i Pintor Fortuny, i que es pot visitar actualment.

Barcelona, comparada amb altres ciutats, és una ciutat petita i compacta. Propicia la vida urbana a través dels seus carrers, que juntament amb els seus parcs i les seves places generen llocs per a la trobada i l'intercanvi. Però també la fan molt còmoda i eficaç. La malla ha estat adoptada per infinitat de ciutats de tot el món, amb diferents mides i ritmes. Facilita la mobilitat i, amb això, optimitza l'energia que utilitzem per desplaçar-nos-hi. La proposta de la ciutat àrab, de 170 quilòmetres de llargada per 200 metres d'amplada, podria resoldre's fàcilment amb una malla de 5,83 quilòmetres de costat. Una cosa així com un quadrat des de la platja de Llevant fins al final del Paral·lel, vorejant la ronda de Dalt. Una superfície de 34 km², que cabria perfectament en els 100 km² que ocupa Barcelona.

No és estrany que els promotors anunciïn trens bala que permetran viatjar en només 20 minuts de punta a punta de la ciutat a més de 500 km/h —això si no hi ha parades intermèdies. Tot molt sostenible. No m'imagino oblidant-me les claus a casa i havent d'agafar el tren bala de nou, cosa que a Barcelona, per exemple, solucionaríem caminant, en bicicleta o agafant el V15. Una ciutat que es dissenya ineficient de sortida no pot pretendre ser més ecoeficient que les altres.

Tampoc no hi voldria viure i necessitar una ambulància, apagar un foc o ser rescatat en cas d'un atemptat o de qualsevol emergència. Res de bo sembla que pugui sortir d'una ciutat fundada a partir d'un únic carrer. Ben mirat, un Card. Un Card molt gran.

Les millors perles

Roba una tele d'una pensió, la porta fins a un bar i, quan s'adona que s'ha descuidat el comandament, torna a la pensió per recuperar-lo. És la jugada mestra d'una lladre a Galícia, segons ha explicat la Policia Local de Rolda da Muralla.

S'adonen que un quadre de Piet Mondrian ha estat 77 anys penjat del revés. L'experta que va detectar l'error no entén com ha pogut passar. La resta de mortals, en canvi, ho entenem perfectament. Ai, l'art contemporani.

Pedro Sánchez va celebrar poder "treballar juntament amb el Senegal" i visitar "el president del Senegal" durant un discurs fet a Kènia davant del president kenian. L'amfitrió li va haver de corregir l'error. De vegades un no sap ni on és.

El líder del PP, Alberto Núñez Feijóo, cita en un discurs "aquella distopia escrita per Orwell cap a l'any 84". Es referia a 1984, la cèlebre novel·la ambientada al 1984 i publicada... el 1949. No feu com ell: llegiu.

Twitter (@mterstegen1)

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Les Lucindes de Barcelona

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de Barcelona i regidor de Nou Barris

Foto: Clàudia Campos/ACN

La Lucinda va arribar a Barcelona l'any 2017 des de la República Dominicana. Tenia 26 anys i dos fills preciosos que es varen quedar a Santo Domingo amb els avis. Dos anys més tard van arribar i ara viuen plegats en un barri de Barcelona. La Lucinda treballa al món de l'hostaleria. Bé, això és una apreciació genèrica que cal matisar per evitar confusions: neteja habitacions i fa llits, és a dir, una Kelly. Està contenta perquè amb el seu sou, esforçat i migrat, manté els seus fills i cada mes envia un bon grapat d'euros al seu país per ajudar la família. Ella sap que és el pal de paller de moltes persones i, encara que li costi entendre moltes de les coses que passen a Barcelona, s'esforça a participar i a contribuir en la vida comunitària. No està segura que hi hagi gaire més futur per a ella, però malgrat tot ha fet un curset de català, s'ha apuntat amb entusiasme a l'AMPA del col·legi dels nens i ha tret el nas en un centre de formació digital que Barcelona Activa té al barri. Algú li ha dit que val la pena i quelcom li dona voltes al cap. Potser amb una bona formació podria deixar les habitacions i fer alguna feina menys cansada i amb una mica més de perspectiva. La Lucinda farà el curs d'informàtica d'aquí a un mes, us ho puc assegurar, perquè a poc a poc s'ha adonat que el seu futur depèn d'ella mateixa.

La Lucinda sabia que ser dona no és una rèmorra ni un problema. Ho sabia des de petita, però a casa seva li havien ensenyat una altra cosa i els companys de carrer no l'havien ajudat gaire. Amb 17 anys va tenir el primer fill, d'un home qui sap on para. Tampoc és una tragèdia, li varen dir els pares, ni ets la primera ni seràs l'última i, a més, alguna cosa hi has fet. Amb 22 anys es va casar, ara sí amb un xicot del barri que li va jurar amor etern. El matrimoni encara segueix, però l'amor etern es va esvaïr en poc temps entre paraules gruixudes, alguna clatellada i nits solitàries sense explicacions ni consols. Va marxar sola, amb la promesa de tornar o recollir, és igual, i primer van arribar els fills,

després el marit. Ara té un tercer fill nascut a Barcelona i es diu Josep.

El pare volia posar-li Wilmar, però la Lucinda, no sap ben bé per què, es va entossudir a dir-li Josep. En realitat sí que ho sap. Li va posar Josep perquè ja li podia plantar cara al seu marit. Sembla poca cosa barallar-se per un nom, però ben mirat és una petita conquesta inimaginable només 5 anys enrere. La Lucinda ha descobert que té dret a un contracte laboral, que hi ha sindicats que treballen perquè el sou millori cada any i que els seus caps no són ni deus ni monstres que poden despertar-la de nit com un malson. A l'escola hi té un paper i les mestres li expliquen coses dels nens que no havia ni tan sols imaginat. Té amigues sense papers que li demanen consell i un dia va anar a una reunió de l'Ajuntament on va parlar. Qui ho hagués dit! Va parlar sense por. Va dir el que pensa. Va reivindicar.

El marit de la Lucinda no ho acaba d'entendre. He de dir-ho: mai va a recollir els nens. No és mala persona, ja no és com abans, però li costa trobar feina i passa massa tardes al bar de la plaça de sota casa. De vegades arriba a casa una mica tocat i aleshores se li escapa algun crit, però la Lucinda no afluixa. Els nens són el més important, però ella n'està al davant, i el Josep, amb tres anyets, només té edat per ser estimat. La Lucinda l'ha fet fora de casa tres vegades. La primera van ressonar els crits per tot el veïnat. La darrera va tornar amb el cap abaixat.

Jo no sé si la Lucinda ha tingut sort o no. Caldria anar endavant i enrere moltes vegades per comprovar on és la felicitat, però ara no té por de res i qui sap què hauria fet si hagués de fer aquest trànsit repetit. Com va escriure Hanif Kureishi, no s'hi val posar el cervell expert de l'home madur en el cos magnífic del jove aprenent, perquè la quadratura del cercle és tan impossible com irreal. Per això, aquí i sense malabarismes temporals o espacials, les meravelloses Lucindes de Barcelona ens recorden, dia sí dia també, que val la pena dedicar el temps que calgui a canviar el futur.

“

Aquí i sense malabarismes temporals o espacials, les meravelloses Lucindes de Barcelona ens recorden, dia sí dia també, que val la pena dedicar el temps que calgui a canviar el futur

”

Flaixos

@ratolinaemma: M'agradaria ser milionària per dedicar-me a fer invents per millorar la vida de les persones amb discapacitat. Què fan els milionaris amb la pasta?

@MAIbercocs: Soc a la Gran Via madrilenya, he entrat a una oficina bancària a fer una cosa, m'han atès en català. M'he passat el *putu* joc.

@paucusi: De vegades penso que l'única diferència entre la gent que té projectes i la que no és que la que en té qualifica de projectes coses que potser no són tan projectes.

territori línia

36 municipis metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniaxarxa.cat grup comunicació21 **el diari metropolità**

amic ficcions

L'AVENTURA DE CREAR HISTORIES

15a EDICIÓ

FEM DE L'ESCRITURA UN JOC...

Si ets alumne de 3r o 4t d'ESO, Batx. o CFGM.
Inscriu-te fins al 31 de gener de 2023 a:

www.amicficcions.cat

Participa i guanya!

- PlayStations
- IPhones
- IPads
Llibre electrònic
- Auriculars sense fils

Organitza: **amic** associació d'empreses i professionals de comunicació

Amb el suport de: **Generalitat de Catalunya Departament de Cultura**

CONSELLERIA D'EDUCACIÓ I FORMACIÓ PROFESSIONAL
FONS EUROPEUS D'INICIATIVA D'EMPRESA
DIRECCIÓ GENERAL D'INICIATIVA D'EMPRESA

GENERALITAT VALENCIANA 2022
Departament d'Educació i Formació Professional

Amb la col·laboració de: **EDITORIAL BARCINO** **FUNDACIÓ CARULLA**

Els Mossos d'Esquadra investiguen un possible cas d'abús sexual a una menor d'onze anys en un Túnel del terror a la Salut. Altres nens, menors de 13 anys, li haurien fet diversos tocaments a la víctima mentre aquesta era a dins de l'atracció.

Les entitats van aturar durant l'octubre uns 50 desnonaments

HABITATGE ▶ Entre les dades que tenen a l'entitat Sant Roc Som Badalona i les de la Plataforma d'Afectats per la Crisi (PAC), sumen uns cinquanta desnonaments aturats durant els 31 dies del mes d'octubre.

Per a Carles Sagués, secretari de Sant Roc Som Badalona, les dades són molt greus: "A nosaltres ens han arribat 41 casos de desnonaments, però segur que n'hi ha hagut més". Sagués ho justifica perquè quan es troben la comitiva judicial en un desnonament, acostumen a sentir-los dir coses com "ara venim d'un altre desnonament, però no hi havia ningú de vosaltres".

La Plataforma d'Afectats per la Crisi també s'ocupa d'ajudar i assessorar les famílies sobre les quals pesa una ordre de llançament. Ells van comptabilitzar 14 desnonaments durant tot l'octubre. "Hem detectat més agressivitat per part dels jutjats, que abans tenien més en compte factors com la presència de menors", assegura el membre de la

Un dels desnonaments aturats, el dia 20. Foto: Twitter (@StRocSomBDN)

PAC, Luís Ros. Malgrat les dades, Ros assegura que la legislació catalana i la moratòria de desnonaments del govern central estan ajudant que sigui més fàcil aturar un desnonament: "Les lleis estan fent molt, ja no se suspelen la majoria dels desnonaments a la mateixa porta". Ara bé, la situació canviarà a par-

tir del gener, ja que la moratòria s'acabarà el 31 de desembre. "A partir d'aleshores, tots els desnonaments suspesos per la moratòria tindran una nova data pel llançament", tem Carles Sagués.

Mentrestant, com que les famílies que s'han quedat a casa seva ho han fet ocupant-la, la seva situació encara és precària.

Crement quinze contenidors i nou cotxes en tres dies

VANDALISME ▶ La matinada de dissabte passat, al barri del Raval, una bretolada podria haver acabat en desgràcia personal.

Van cremar una dotzena de contenidors i set cotxes, quatre dels quals, íntegrament. Fonts municipals diuen que els focs es van produir, de manera intencionada, en tres punts del carrer Font i Escolà, al carrer Sagunt i a la plaça del Gas, tots en menys de

40 minuts. L'acció va ser, doncs, preparada pels responsables, als quals els Mossos busquen. El foc i el fum es van escampar amb rapidesa i la façana d'una finca va resultar afectada. Tots els veïns van poder tornar a casa.

La matinada de dimarts, sense cap relació segons fonts municipals, algú va cremar tres contenidors més a Nova Lloreda. L'incendi va afectar dos cotxes.

La fàbrica d'Anís del Mono acollirà un espai gastronòmic

PATRIMONI ▶ Tal com va avançar el diari *Badalona Última Hora* i ha pogut confirmar *Línia Nord*, l'antiga fàbrica d'Anís del Mono acollirà, si tot va bé, un espai gastronòmic amb entrada des del passeig marítim.

El grup Osborne, propietari de la marca, ja va traslladar el procés d'embotellament cap a la seva fàbrica a Cadis, el passat mes de maig. Ara, treballen l'obertura del nou espai de cuina a

Badalona: "Encara ho estem negociant amb l'Ajuntament. De fet, ens trobem en una fase inicial del procés. Quan tinguem clar que el projecte pot tirar endavant com volem, n'informarem", asseguren fonts de l'empresa. Segons diuen, volen "revalorar la imatge d'Anís del Mono amb un projecte que vagi més enllà del seu antic ús industrial cap a l'oci, la cultura i el gaudi per a tots els badalonins".

**NECESSITEM ALIMENTS
BÀSICS PER CONTRIBUIR
A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
163 MIL PERSONES**

Col·labora

BANC DELS ALIMENTS

línianord

bancdelsaliments.org

El festival Filmets abaixa el teló després de projectar 235 curts

CULTURA ▶ El Filmets Badalona Film Festival va acabar el passat diumenge 30 d'octubre amb un èxit d'assistència, segons els organitzadors. "Va venir moltíssima gent al lliurament de premis, però també a cadascuna de les sessions, cosa que ens fa estar molt contents", assegura Agustí Argelich, director del Filmets.

La Nit de les Venus, la gala final del festival, va consistir en un espectacle musical en clau d'homenatge al cinema, conduït per les cantants Mone i Beth Rodergas. El premi a la millor pel·lícula se'l va endur el director polonès Damian Kocur, pel curtmetratge *Dalej jest dzien*, una obra filmada en blanc i negre en la qual els actors no són professionals, i que s'ha rodat sense un guió predeterminat.

El director del festival explica que l'equip d'organitzadors ja treballa en l'edició de l'any vinent. "Enguany hem vist unes 4.000 pel·lícules per fer la selecció final de 235", diu Argelich.

Aquesta dedicació és molt ben rebuda pel públic, assegura el director del festival: "Es valora molt l'esforç que hi ha darrere del festival. S'ha de tenir en compte que de curtmetratges no se'n veuen ni a la televisió, ni al

El director Damian Kocur recull el premi a la millor pel·lícula. Foto: Filmets

cinema, ni a les plataformes", fet que fa del Filmets, que ja compta amb 48 anys de vida, un gran fidelitzador de la seva audiència. "Ha vingut gent de l'àrea metropolitana i de l'Estat espanyol, però també de l'estranger", diu el director. Fins i tot realitzadors del Quebec que tenien un curt en la competició oficial es van desplaçar cap a Badalona per veure la seva obra en la pantalla gran. "De vegades és la millor recompensa per al creador, veure com una sala amb l'aforament complet gaudeix de la

teva obra, tot i que després no guanyis cap premi", afirma satisfet Argelich.

El Filmets arriba a la vora del mig segle de vida, i situa la ciutat al bell mig de l'escena mundial del curtmetratge, com demostren les sinergies amb els festivals més importants d'arreu. "Som la porta dels BAFTA a casa nostra, al Filmets es van poder veure els vuit curtmetratges presentats a l'edició d'enguany dels Bafta, en una sessió que pràcticament era una *première*", conclou Argelich.

Presenten el futur pacificat de l'autopista c31

URBANISME ▶ La sala de premsa del Viver acollirà aquest dijous a la tarda la presentació del projecte de les avingudes metropolitananes. Es tracta d'una iniciativa de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), que busca repensar les infraestructures viàries del futur.

La presentació del projecte està organitzada per l'Ajuntament, amb la col·laboració del

col·lectiu Transformem l'Autopista C31 i la Taula per la mobilitat i l'accessibilitat de la FAVB.

L'objectiu de la sessió és parlar sobre la transformació que haurà de fer-se a l'autopista que creua tota la ciutat, per convertir-la per fi en un eix més saludable i segur. Aquestes avingudes hauran de funcionar, com ha batejat ja l'AMB, com "els carrers majors de les metròpolis".

El concurs per adjudicar els llums de Nadal queda desert

NADAL ▶ Badalona ha declarat deserta la licitació de l'enllumenat nadalenc. El concurs, a més, ha estat impugnat per una empresa per les clàusules "desproporcionades" que s'exigien. La notícia és un gerro d'aigua freda per al govern municipal, que fa uns dies anunciava un augment substancial del pressupost per fer arribar l'enllumenat de Nadal a tots els barris.

El líder de l'oposició, Xavier Garcia Albiol, assegura que la situació és culpa de la "gran incompetència" de l'alcalde, Rubén Guijarro, i lamenta que Badalona "es pugui quedar" sense llums aquestes festes. Des del govern

municipal asseguruen, però, que hi ha temps per revertir la situació. Tot i que no detallen com, el consistori va afirmar a l'Agència Catalana de Notícies (ACN) que a Badalona "hi haurà llums al carrer". Per la seva banda, el primer tinent d'alcalde, Àlex Montornès, va vincular en una piulada a Twitter l'empresa que va presentar recurs contra la licitació del contracte dels llums de Nadal amb el PP. "Alguns sembla que no tenen ganes que arribi Nadal a la ciutat, només pel seu propi benefici electoral. Lleig. Nosaltres continuarem treballant per aconseguir-ho", va dir a Twitter.

TANATORI DE BADALONA
PFB

Atenció 24h.
93 497 0 497

Oficina del Centre
93 807 36 45
C/ Francesc Layret, 84
Laborables: de 9:30 h a 18:00 h

2 Hores
PARKING GRATUÏT
Cobert i amb accés directe a l'Oficina del Centre

El teu pressupost online a:
www.tanatoribadalona.com

Confiança, proximitat i professionalitat, al vostre servei.

Obres de construcció de la Bòbila de la Societat de Rajolers de Barcelona a Collblanc el 1899. Foto: Arxiu Fotogràfic de Barcelona

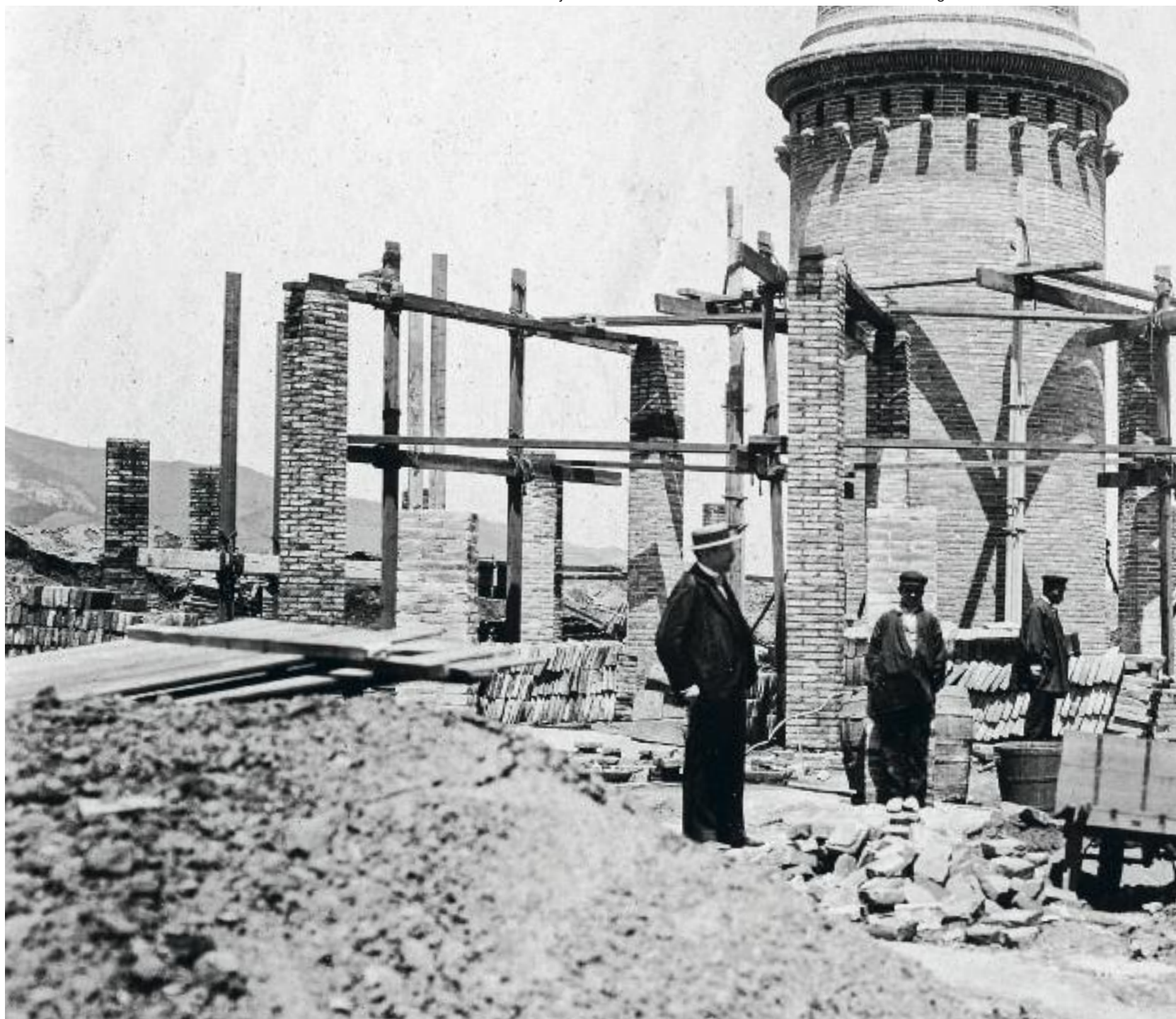
Passen setze minuts de les cinc de la matinada del 4 de maig del 1897. Tomás Ascheri, Antonio Nogués, José Molas, Luis Mas i Juan Alsina, després de gairebé un any de judici, esperen que els botxins disparin. Mas mira l'escamot d'afusellament i els diu amb sorna: "Apropeu-vos més, home!". Seixanta segons després, els cinc homes són executats al fossar del Castell de Montjuïc. Tot i que mai s'ha pogut demostrar la seva culpabilitat, se'ls acusa d'haver perpetrat un dels atemptats més mortífers que recorda Barcelona. El 7 de juny de l'any anterior, mentre una comitiva religiosa avança pel carrer Canvis Nous en direcció a l'Església de Santa Maria del Mar, una bomba esclata a un quart de deu de la nit. L'acte terrorista deixa 12 morts i uns setanta ferits.

L'atemptat del Corpus es produeix en un carrer estret, sota la mirada de centenars de persones, la majoria d'elles jornalers i obrers. Ràpidament, s'assenyala l'anarquisme com a responsable de l'atemptat i comença la cacera de bruixes. Es detenen més de 600 persones, que s'encarceren i es torturen. L'opinió pública, en un inici favorable a l'escarni, de mica en mica va virant. Com explica l'historiador i polític difunt Antoni Dalmau al seu llibre *El Procés de Montjuïc. Barcelona al final del segle XIX*, ni la petició d'indult formulada pel bisbe de Barcelona ni les moltes queixes als diaris de figures com el republicà Pi i Maragall seran suficients per evitar l'execució dels cinc homes. Són el cap de turc d'un procés judicial que arriba a acumular 195 penes de presó, cadena perpètua, deportació o treballs forçats a ultramar.

L'afusellament es produeix en un moment icònic de Barcelona i dels territoris que avui ocupa la metròpoli. Mentre pobles com Badalona estan a punt de convertir-se en ciutats per gràcia reial, Barcelona s'emmiralla en París o Londres. De fet, l'endemà de l'atemptat *La Vanguardia* fa referència a aquesta idea: "S'ha trasllat en un funeral abatiment el bon nom d'una ciutat que amb esforç aconseguia col·locar-se al nivell de les més cultes".

'A BAIX LES MURALLES'

Al tombant de segle, Barcelona culmina el seu procés d'expansió iniciat a mitjan segle XIX. "Fins aleshores, la ciutat se circumscriu al que avui és el districte de Ciutat Vella i està rodejada per l'antiga muralla", afirma l'historiador i periodista Rafa Burgos. El cert és que les condicions de vida intramurs són impossibles. El 1854, per exemple, el còlera ha matat 6.500 persones. "La densitat de Barcelona és altíssima", recalca el també periodista i historiador Albert Torras. És per aquest motiu que la demanda de la ciutadania d'enderrocar les muralles ja es fa sentir els anys 40 i s'acaba concretant el 1854 amb el projecte del doctor Pere Felip Monlau batejat com *A baix les muralles*.

Quan la metròpoli no era la metròpoli

Entre finals del segle XIX i principis del XX, Barcelona i la seva rodalia viuen un procés de canvi mai vist. Es comencen a posar les primeres pedres del que serà la metròpoli que coneixem avui dia. Però com era la capital catalana al tombant de segle? I el Baix Llobregat? Quan va convertir-se en ciutat Badalona?

La iniciativa arriba amb les reticències de l'Estat. "Segons el ministeri de la guerra, a la zona d'extramurs no es pot construir a una distància que correspongui al tret d'una bala de canó, és a dir, uns 1.000 o 1.200 metres", explica Burgos. Els successius conflictes que ha viscut Catalunya amb l'Estat des del 1714 han fet que les terres que rodegen les muralles siguin militars, i haurà de ser la pressió popular i municipal la que permeti el canvi. "El dia a dia costa de

respirar, i ja a mitjans de segle l'Ajuntament prohibeix posar cap fàbrica amb màquina de vapor dins de les muralles", relata Burgos.

Aquesta època coincideix amb l'inici de la construcció de l'Eixample d'Ildefons Cerdà, un enginyer militar i, per tant, ben vist des de Madrid, que té per objectiu urbanitzar tot el que són els terrenys agrícoles que hi ha entre Ciutat Vella i els municipis del pla de Barcelona. La seva visió entronca amb les aspiracions de la burgesia del

moment, que, en paraules de Torras, "els anys 60 vol que la ciutat estigui a l'altura de París i acumula dues dècades demanant ser seu de l'exposició universal que acabarà celebrant-se el 1888". Amb tot, els propietaris dels terrenys no veuen amb bons ulls el pla de grans avingudes –també per facilitar el desplegament militar– perquè no els permet construir tants edificis com voldrien i, per això, l'Eixample s'allunya de la visió inicial de Cerdà. Alhora, tots aquests ter-

renys ja fa temps que es fan servir per situar-hi indústries. En són exemples el Poblenou i Sants.

Així mateix, el somni europeista de la burgesia encara es fa més realitat el 20 d'abril del 1897, quan la reina regent Maria Cristina autoritza la capital catalana a annexionar-se els pobles de les Corts de Sarrià, Sant Gervasi Cassoles, Sant Andreu de Palomar, Sant Martí de Provençals, Sants i Gràcia. És la culminació d'un procés que ha començat el 1869 i que

Adeu al mar

● Temps era temps, l'Hospitalet de Llobregat tenia platja. Va ser l'any 1920 quan el municipi va perdre la seva costa i no la recuperaria mai més. La va vendre a Barcelona.

L'actual Zona Franca era aleshores la Marina de l'Hospitalet i representava un territori de més de 900 hectàrees, és a dir, la meitat del seu terme municipal. "Era un terreny on hi havia un conglomerat de pescadors i algunes masies disperses on els pagesos vivien força bé", explica l'historiador i autor del llibre *Quan l'Hospitalet va perdre la platja*, Jesús Vila. "La ciuta-

Europa. El 1920 feia dos anys que havia acabat la Primera Guerra Mundial. Espanya, que es va mantenir neutral, va aprofitar la contesa per millorar la seva situació econòmica, i els industrials catalans van fer l'agost amb aquella guerra. De fet, aquests darrers havien acumulat un poder notable comerciant amb els països enfrontats i van pressionar l'Ajuntament de Barcelona i el govern de l'Estat per dur a terme l'annexió de terrenys. "Es volia ampliar el port per rivalitzar amb Marsella, i a sota de Montjuïc era el millor lloc per fer-ho perquè el mar

L'Hospitalet va vendre la meitat del seu territori a Barcelona l'any 1920. Si no ho hagués fet, avui dia el municipi tindria la seva pròpia platja

ania del centre anava en carro o a peu fins a la platja a banyar-se, perquè aleshores es mirava més cap al mar que no pas cap al riu", afegeix.

Per què l'Hospitalet va decidir vendre la meitat del seu territori? El cert és que l'operació urbanística es va fer a un preu molt baix i beneficiós per a la capital catalana. "A l'Ajuntament de Barcelona li suposava uns guanys impressionants, perquè volia construir una zona logística i industrial on les mercaderies no paguessin impostos perquè es quedaven en una zona franca", detalla l'historiador.

Més enllà d'això, per entendre la venda cal mirar el context internacional que es vivia en aquells temps a

entra a la terra i s'hi podien arrecerar els vaixells", explica Vila.

Per la seva banda, a l'Hospitalet no va ser fins al 1923 –en plena dictadura de Primo de Rivera– que l'operació urbanística va generar malestar entre la població. Fins aleshores, les expropiacions forçoses de terres no havien aixecat polseguera. "Els pagesos no tenien poder polític i els comerciants i petits burgesos del poble no van tenir cap problema a vendre la Marina", relata Vila. Resulta curiós que, dos anys després, el 1925, el rei Alfons XIII atorgués a l'Hospitalet la categoria de ciutat. Així doncs, el municipi va perdre el mar per fer-se ciutat.

no ha estat exempt de reticències per part dels municipis que passen a formar part de Barcelona. "Fins aquell moment són pobles que s'autoabasteixen i que tenen la seva petita indústria que els permet subsistir", afirma Torras. "A la zona hi ha pagesos que baixen a Barcelona per vendre-hi els seus productes", diu Burgos.

L'objectiu de l'annexió, entre altres, és recaptatori, ja que aleshores el Regne d'Espanya està en guerra amb els Estats Units pel control de les colònies de Cuba i de Filipines, i una capital catalana amb més població suposa una millora de la fiscalitat. Així mateix, des de Madrid preocupa que el projecte pugui fer ombra a la capital espanyola.

En poc més de 50 anys, Barcelona s'ha convertit en una ciutat que passa de tenir 235.000 habitants a tenir-ne 544.000 a finals de segle, i que es prepara per arribar al milió el 1930.

EL REBOST DE BARCELONA

Mentre Barcelona anhela ser una ciutat europea, l'Hospitalet és un poble de 5.000 habitants que no rebrà l'estatus de ciutat fins al 1925. Amb tot, segons explica l'historiador Manuel Domínguez, "al tombant de segle les coses es-

tan canviant". Fins aquell moment, el poble ha estat un enclavament agrícola tal com ho és tot el Baix Llobregat. "Al delta, la zona més fèrtil d'Espanya, la producció d'arròs i de blat de moro, i després d'hortalisses, és molt important", detalla Domínguez. Anteriorment, la vinya havia estat un correu notable a la zona, però a causa de la fil·loxera del 1880 i del 1890 acaba desapareixent.

Per a l'historiador Jesús Vila, les zones de Viladecans, Gavà, Sant Boi, el Prat i Castelldefels són, aleshores, les més rellevants des d'un punt de vista agrícola. "S'arriben a fer tres collites l'any perquè són terres molt productives i es beneficien de tenir Barcelona a prop per vendre-hi el que es recull", diu. "Alimenten la mà d'obra de la gran ciutat", afegeix.

Malgrat això, ja en aquells anys es pot començar a intuir el que serà el futur industrial de la zona. El fet que el territori estigui regat pel Llobregat, un riu eminentment industrial, permet els primers esbossos d'una indústria incipient. "Hi haurà fàbriques tèxtils a Santa Eulàlia i de construcció al que avui és el barri de Sant Josep", assenyala Domínguez. Amb tot, no serà fins al 1915 que es viurà un boom demogràfic i industrial.

"Al delta del Llobregat s'hi feien tres collites l'any perquè eren terres molt productives i es beneficiaven de tenir Barcelona a prop per vendre-hi el que es recollia"

"A fora dels murs de Barcelona no es podia construir a una distància que correspongués al tret d'una bala de canó, és a dir, uns 1.000 o 1.200 metres"

EL PRIMER FERROCARRIL

Al tombant de segle, Badalona i el Baix Maresme són dos territoris avançats a la seva època. Diu la llegenda que Miquel Biada, un matoroní que ha fet fortuna a Amèrica, quan presència la inauguració del primer ferrocarril espanyol a Cuba, l'any 1837, exclama: "Quan torni al meu país uniré Barcelona amb el meu poble amb ferrocarril". Després de molts pelegrinatges, l'india compleix el seu somni el 1848. Aquell ferrocarril, el primer de tota la Península, canviarà la història del territori.

Segons la historiadora Montserrat Carreras, abans de l'arribada del tren Badalona és un poble agrícola. "Hi ha petits tallers tèxtils, però a partir de mitjans de segle es produeix un procés d'industrialització molt fort", assenyala. A la ciutat s'hi instal·len fàbriques de cristall, de galetes, de cordes per a la Marina o fàbriques tèxtils. "Aquestes indústries se situen a banda i banda del ferrocarril i, en molts casos, les mateixes fàbriques tenen petites vies de tren que enllacen amb la línia general", afirma Carreras.

El tren ràpidament atrau la població de fora fins a la regió. Així, Badalona passa de tenir 5.700 habitants el 1848 a tenir-

ne més de 19.000 el 1905. "En aquell temps, la gent canvia molt de residència perquè viu de lloguer i, en gran part, a Badalona venen de la Catalunya rural. Però més tard, cap al 1920, també arribarà molta població de la resta de l'Estat", afirma la historiadora.

La industrialització també es veu afavorida per un altre fet. La zona fabril per excel·lència del nord barceloní, Sant Martí de Provençals, està sobresaturada, i a Badalona els terrenys són més barats. Tot i que les seues seguiran a Barcelona, la burgesia de la capital catalana i alguns inversos estrangers instal·len les seves fàbriques al poble que el 1897 aconseguirà la categoria de ciutat. Al mateix temps, aquest procés d'industrialització va aparellat amb una pèrdua gradual de la pesca al municipi i, en sintonia amb el que passa a tota la metròpoli, amb el naixement d'un moviment obrer que aquell any s'intenta reprimir amb el Procés de Montjuïc. La metròpoli comença a ser la metròpoli.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**

Els Laietans de Gramenet: fer castells des de la diversitat

CASTELLS ▶ Els Laietans de Gramenet són una de les dues colles castelleres de la ciutat. Formada l'any 2013, han sabut fixar la seva raó de ser més enllà del fet casteller, i treballen per apropar la tradició de la plaça a tots els colomencs a través de la inclusió i la solidaritat.

El passat diumenge 23 d'octubre, els Laietans de Gramenet van dur a terme el seu sisè *Castell de tothom*. La proposta consisteix a aprofitar el sentiment casteller de *fer pinya* per treballar la diversitat com a valor positiu. "La idea va sorgir l'any 2017 perquè volíem fer una activitat al barri del Fondo amb el número més gran de nacionalitats possible", recorda Miriam Sánchez, cap de colla dels Laietans. Actualment, en el castell de tothom s'hi poden trobar una trentena de nacionalitats diferents, però també s'ha obert a altres tipus de diversitat, més enllà de la nacionalitat.

La diada va servir perquè els Laietans descarreguessin un

Els Laietans durant l'últim Castell de tothom. Foto: Twitter (@xarxavalors_sc)

parell de castells de sis pisos, tot i que el 3 de 6 amb agulla se'ls va resistir. Si per als Laietans "fer castells és fer ciutat", també són molt importants les relacions que s'estableixen amb colles d'altres parts del territori. En aquest sentit, destaca la germanor amb els Castellers de la Il·lusió, una colla que aixeca els

seus castells amb persones amb diferents discapacitats. Els de la il·lusió van ser una de les colles convidades al darrer castell de tothom, juntament amb els Minyons de Santa Cristina i els Castellers de Sarrià. Els laietans de Gramenet reben el suport d'Òmnium Cultural i la Plataforma per la Llengua.

Més protecció patrimonial i dos nous equipaments

URBANISME ▶ El ple ordinari del mes d'octubre, celebrat el dia 2, va aprovar provisionalment la modificació del Pla Especial de Protecció del Patrimoni, que incorpora 42 nous béns al catàleg. Amb els 91 ja existents, s'arribarà als 133. Destaca la creació d'una nova zona urban protegida, la del Mercat de Sagarra. També s'ha creat una nova categoria de protecció, els elements de paisatge, amb 88 inclosos. El pla aprovat també fixa 15 zones arqueològiques, com la del poblat ibèric Puig Castellar.

El ple de dimecres també va aprovar la creació de dos nous equipaments, al barri del Centre. Seran l'Estudi Nou (qualificat per a usos assistencials, administratius o culturals) i Can Pata, que es destinarà a usos culturals o docents. La Plataforma Salvem el Barri Antic ha exigint en un comunicat més participació i transparència: "L'Ajuntament no ha donat resposta a les al·legacions que hem presentat". A banda, la plataforma demana que s'exposi públicament la mesura per garantir la participació.

El poblat Ibèric Puig Castellar, zona arqueològica d'interès. Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

La Casa
dels Barris

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Entrada lliure

9:00h a 20:00h de dilluns a dijous
9:00h a 14:00h els divendres

Com puc
estalviar a la
meva factura?

Per què costa
tant escalfar
casa meva?

Surt a
compte posar
plaques solars?

Ho expliquem millor
perquè puguis decidir millor.

Naturgy

naturgy.com

Samanta Villar entrevista diferents
experts independents a la recerca
de respostes clares i senzilles a:

Preguntes freqüents
sobre energia

Escaneja aquest QR
i descobreix tots
els vídeos a Youtube.

Gaudir del paisatge amb el nas tapat

» L'aplicació de ciència ciutadana 'OdourCollect' permet a la ciutadania informar de les males olors
 » El tram final del Besòs reuneix bona part de les queixes per contaminació odorífera de la metròpoli

MEDI AMBIENT ▶ El tram final del riu Besòs acumula diverses plantes de tractament de residus, cosa que provoca l'emissió regular de males olors, que afecten la ciutadania de Sant Adrià, i altres municipis pròxims. En una zona relativament petita trobem l'estació depuradora d'aigües residuals (l'EDAR Besòs), una planta de tractament de fangs dependent de l'EDAR, la incineradora de residus TERSA, i la planta de tractament de la fracció resta, l'Ecoparc3, gestionat per la mateixa TERSA.

Les denúncies de males olors dels veïns són regulars a les xarxes socials. Són ells qui coneixen millor que ningú les olors que desprenen l'EDAR o la TERSA.

Amb la idea que el testimoni directe de la ciutadania serveixi per localitzar els focus de males olors va néixer l'aplicació de ciència ciutadana OdourCollect, l'any 2016: "Cadascú de nosaltres porta incorporat el mi-

llor sensor possible per detectar males olors, el sentit de l'olfacte", diu Johana Burbano, responsable de l'oficina de pol·lució odorífera de Science for Change, l'empresa d'innovació creadora d'OdourCollect. Informar d'una mala olor a OdourCollect és ben senzill, només cal registrar-se i compartir al mapa el tipus d'olor, el moment en què s'ha captat i el lloc exacte: "Aquesta contaminació és real, s'ha de fiscalitzar, però no existeix cap regulació específica que marqui quin nivell de molèstia per males olors és denunciabile", es lamenta Burbano.

L'any 2018, l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) va entrar en el projecte D-Noses, que buscava abordar el problema de la contaminació odorífera a través de mecanismes de participació ciutadana. Seria OdourCollect l'aplicació que tiraria endavant la participació ciutadana al projecte D-Noses.

Vista general del tram baix del Besòs, amb la depuradora i la incineradora en segon pla. Foto: Albert Segura/ACN

Una de les entitats que va participar en la prova pilot, radicada a la zona del Fòrum, va ser Airenet: "Valorem molt positivament l'aplicació, cap estudi serà tan complet com si totes les persones que passem per aquella zona informem de quines olors percebem", assegura la

portaveu de la plataforma, Silvana Frucella. Amb el mapatge de les olors que ofereix OdourCollect, el que ara caldria, explica Frucella, és que l'AMB relacioni els episodis de males olors amb les infraestructures que les causen. L'AMB va anunciar a finals de 2020 una inversió de 7,4

milions d'euros per mitigar les males olors provinents de l'EDAR Besòs. Airenet va ser convidada fa dues setmanes per la mateixa AMB a la planta depuradora per veure com avançava l'obra. "Els treballs estan molt avançats, l'AMB ens va dir que acabarien a l'abril", diu Frucella.

Hotels que
són autèntiques
joies *Concèix l'Especialització
Monument*

B^{HH}
Gremi d'Hotels
de Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

La Casa
dels **Barris**

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Entrada lliure

9:00h a 20:00h de dilluns a dijous
9:00h a 14:00h els divendres

The advertisement features a vibrant, colorful background with large, overlapping circles in shades of blue, yellow, green, and red. In the upper left, a white robot with a large eye and a red collar stands next to a brown furry character wearing a white t-shirt with a green lightning bolt. In the upper right, a blue bee flies above a green monkey character. In the lower right, a man in a pink long-sleeved shirt and a green hat with large ears has a surprised expression with his hands raised. In the lower left, there is a QR code and a stylized orange character playing a trumpet.

SX3

El nou SX3 Ja és aquí!
Tot un món a les teves mans

Tiana | Detenen quatre presumptes lladres

La Policia Local ha detingut quatre presumptes lladres. Un dels detinguts està acusat de robatori amb força a domicili i se'l va identificar el dissabte, 29 d'octubre, just després d'intentar entrar en una casa de l'Avinguda Onze de Setembre.

El port del Masnou deixa les platges de Montgat sense sorra

PLATGES ▶ Els estudis fets per l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) del litoral metropolità nord conclouen que les platges de Montgat tenen un dèficit important de sorra a causa del port de Masnou.

És que aquest port fa de barrera. L'AMB calcula que entre 50.000 i 100.000 metres cúbics de sediment es queden atrapats cada any al port del Masnou. La solució, segons planteja en el seu informe l'AMB, exigeix restablir el moviment de sediments amb un *bypass*, que vol dir portar en vaixell sorra des del nord.

Si no es porta a terme un pla estructural de resiliència, adverteix l'AMB, les platges podrien perdre més de 20 metres en 30 anys. És per això que l'ens supramunicipal demana al govern de l'Estat un pla d'estabilització i protecció del litoral.

L'AMB proposa una sèrie d'actuacions al litoral per estabilitzar-lo. D'una banda, a Montgat nord, la construcció de tres espigons i un dic, cosa que ge-

Platja de l'Estació el març de 2022, després del temporal Cèlia. Foto: AMB

neraria cinc platges de mig quilòmetre cadascuna. A banda, caldria aportar entre 220.000 i 315.000 metres cúbics de sorra.

D'altra banda, a la platja de les Roques, una solució implicaria aixecar un espigó de 75 metres de llarg i 30 d'ample que protegeixi la platja de les pèrdues provocades per l'onatge.

TAMBÉ A BADALONA

Més cap al sud, a Badalona, l'AMB suggereix construir dos espigons a la platja de la Mora, retirar l'escullera actual a la platja de la Barca Maria, i substituir-la per un tub de geotèxtil omplert de sorra. Pel que fa a l'aportació de sorra, hauria de ser de 58.500 metres cúbics.

Tiana aporta 6.000 euros a Pallassos Sense Fronteres

CULTURA ▶ L'Ajuntament i Pallassos Sense Fronteres van signar ahir dimecres un conveni per l'aportació de 6.000 euros provinents dels fons de solidaritat.

L'ONG durà a terme una sèrie d'activitats de sensibilització amb motiu del dia dels Drets de la Infància i l'Adolescència, que se celebrarà el 19 de novembre.

“Donem una nova dimensió al dia de la Infància i l'Adolescència, lligant el poble educador, la solidaritat i la cooperació internacional, amb sensibilització a les escoles on Pa-

llassos sense Fronteres explicarà la seva tasca perquè els infants coneguin que hi ha altres realitats”, va assegurar l'alcalde del poble, Isaac Salvatierra.

Jaume Mateu, més conegut com a Tortell Poltrona, va agrair l'acord al consistori. “Pallassos sense Fronteres té un peu a Tiana. Hi ha tianencs que en formen part des dels orígens, ara fa 30 anys, amb 500 expedicions”, va dir el pallasso. “No us preocupeu que aquests diners ens els gastarem la mar de bé. Gràcies, Tiana!”, va afegir Poltrona.

Signatura de l'acord entre l'ONG i el consistori. Foto: Ajuntament

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

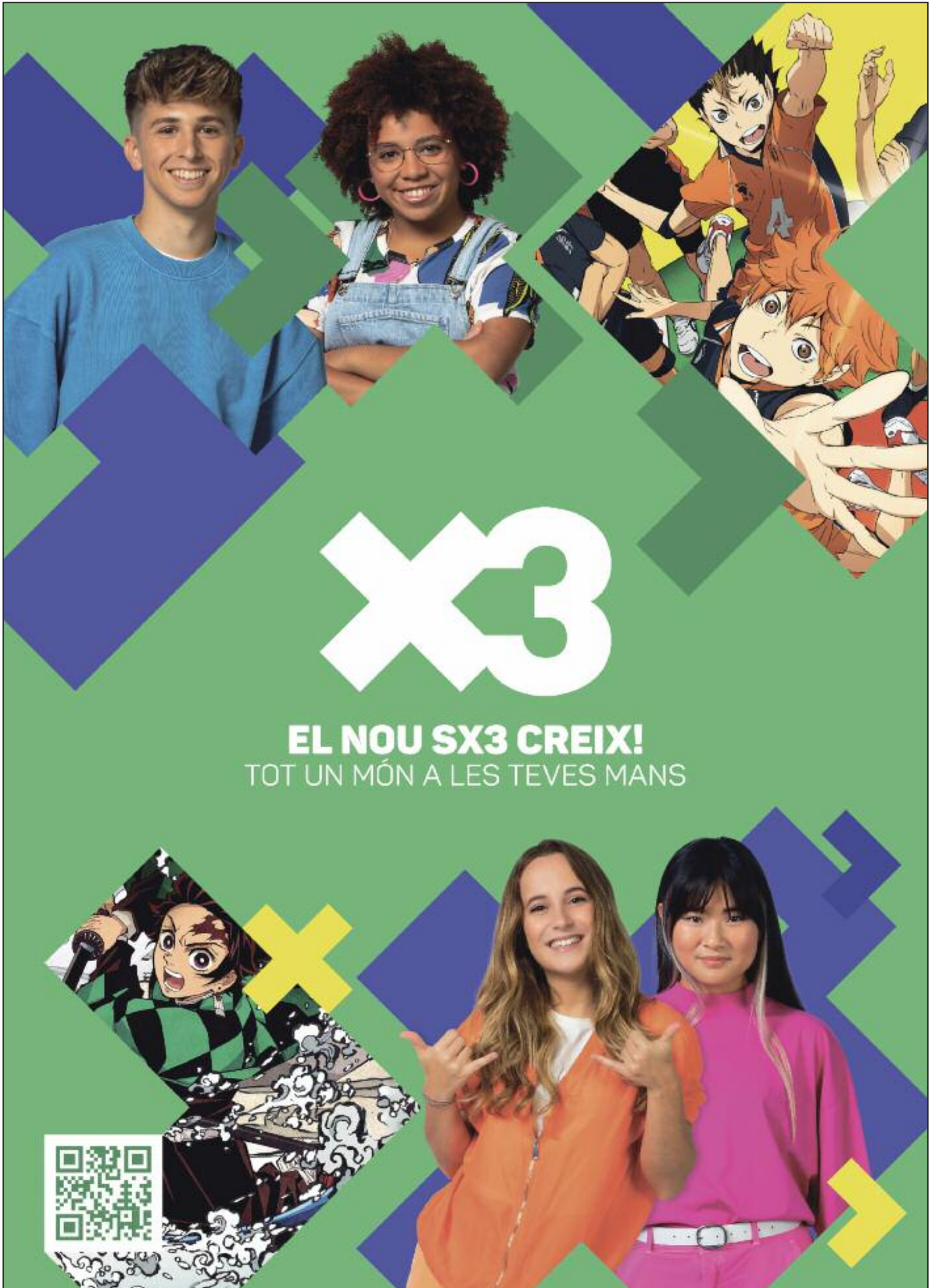
UNHCR ACNUR
La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

The advertisement features a vibrant green background with a pattern of overlapping blue and yellow geometric shapes. At the top left, a young man in a blue sweater and a young woman with glasses and denim overalls are smiling. To their right, an anime scene from Haikyuu!! shows characters in action. In the center, a large white 'SX3' logo is prominently displayed. Below the logo, the text 'EL NOU SX3 CREIX!' and 'TOT UN MÓN A LES TEVES MANS' is written in white. At the bottom left, an anime character from Demon Slayer is shown in a dynamic pose, with a QR code positioned below it. At the bottom right, two young women, one in an orange top and one in a pink top, are smiling and making hand gestures.

SX3

EL NOU SX3 CREIX!
TOT UN MÓN A LES TEVES MANS

Foto: Judit Andreu/ UE Sant Andreu

“La lesió al CF Badalona em va ensenyar a ser més pacient i a treballar més”

Xavi Molist / Exjugador del CF Badalona

“L’única espina que tinc de la meua etapa com a jugador és no haver aprofitat la temporada en què em vaig entrenar amb el primer equip del Barça, amb Bobby Robson a la banqueta i Ronaldo Nazário com a estrella. Em va faltar ambició”, se sincera Xavi Molist (Girona, 1977), actual entrenador de la UE Sant Andreu.

Toni Delgado
BADALONA

Vist amb perspectiva del temps, per què creus que et va faltar ambició?

Per mil factors. Potser no m'alimentava bé ni descansava prou. Si en aquell moment hagués fet les coses bé, potser no hauria jugat al primer equip, però és possible que hagués competit uns anys a Primera Divisió. Mai ho sabré.

En aquell Barça hi havia Juan Antonio Pizzi, que venia de ser Bota d'Or europeu i va saber triomfar com a suplent de luxe.

Quan Pizzi sortia, sabies que podia passar qualsevol cosa perquè s'hi deixava la pell. I jo també era així tant de titular com de revulsiu. El més difícil per a un jugador és acceptar el seu rol. Després del primer curs a l'FC Cartagena, el seu director esportiu creia que jo volia marxar perquè, tot i jugar molt, no era titular i venia de ser-ho en un CD Castellón que havia pujat a Segona Divisió. Jo volia continuar treballant per millorar la

meua situació i créixer. L'any següent ja sortia a l'inici.

Has tingut sempre una tolerància alta a la frustració?

No m'agradava ser suplent, però no abaixava els braços. Si un jugador s'entrena empipat perquè no juga, el perjudicat és ell. Si fa una pràctica excel·lent, estarà més a prop de ser titular.

Què penses quan veus vídeos teus com a jugador?

Quan estava a punt de retirar-me, vaig repassar el partit del meu debut a Segona, amb el Barça B i contra l'Alavés... Vaig pensar que era molt dolent! Tenia només 18 anys. Amb el temps, vas aprenent a jugar de veritat. Quan comences, desconeixes molts perquè. Ara he vist molt futbol. Potser un diumenge juguem a les 12 del migdia i a les cinc de la tarda ja he repassat el matx. La meua visió ha canviat molt.

Quina mirada té el jugador o la jugadora?

La seva. Quan era jugador i havia marcat un gol, pensava que havia jugat bé i potser ho havia fet molt

malament. Si li dius alguna cosa dolenta a un esportista, gairebé sempre pensa que està equivocada. I tu, com a director del grup, ho fas pel seu bé i el del col·lectiu.

Et vas retirar a la UA Horta.

Va ser el curs 2013-2014 i hauria penjat les botes al desembre perquè, encara que m'encantés l'adrenalina dels partits, tenia més ganes de continuar entrenant el juvenil del club que d'entrenar-me durant la setmana. Ja no gaudia

“Al CF Badalona m'entrenava tres cops al dia per recuperar-me de la meua pitjor lesió”

ment-ho. El tècnic em va demanar que em quedés per ajudar l'equip i m'hi vaig deixar l'ànima. Quan ja m'havia retirat, em van donar el timó del primer equip a falta de dues jornades, per salvar la categoria, i ho vam aconseguir guanyant el Manresa i el Vic. El curs següent vam ser tercers i l'altre vam pujar a Primera Catalana.

És quan reps la trucada del CE l'Hospitalet.

Sempre canvio per millorar i a la UA Horta entrenàvem tres cops a la setmana i l'Hospitalet m'oferia ser més professional i fer-ho a les quatre de la tarda i cinc dies.

Et van cessar el segon curs després de sumar 5 dels últims 18 punts possibles.

Correcte, però cal pensar quins van ser els rivals i que només estàvem a tres punts del primer, la UE Llagostera. La següent jornada ells descansaven i nosaltres jugàvem contra el FC Martinenc, a qui havíem superat a la primera volta per 11-0. No em van deixar l'oportunitat de continuar el reptat.

Quan el passat 28 de febrer vas firmar com a entrenador de la UE Sant Andreu arribaves a un club que havia tingut quatre tècnics en 399 dies. Com et vas trobar el vestuari?

Els jugadors no creien que fos possible assolir la classificació per als play-offs. Vaig intentar trans-

metre'ls tranquil·litat i canviar alguns conceptes, sobretot en defensa. Vam tenir un punt de sort guanyant el CF Peralada al debut i vam encadenar quatre victòries consecutives. Els resultats van servir per multiplicar la confiança.

Quins són els teus propòsits més immediats aquest curs?

Recuperar els lesionats i continuar millorant cada dia. Les lligues es guanyen o es perden al final i hem d'intentar arribar molt bé al darrer tram. La plantilla està compensada. Amb tots sans serà complicat fer la convocatòria.

Al CF Badalona vas patir la teua única lesió greu.

Una doble ruptura del tendó d'Aquil·les de la cama esquerra. Quan m'estava recuperant, me'l vaig tornar a trencar. La lesió em va ensenyar a ser més pacient i a treballar molt més, perquè m'entrenava al matí, al migdia i a la tarda. Hi havia dies que podia córrer tres voltes al camp i potser l'endemà no podia ni caminar. Va ser duríssim.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

El valor de la proximitat

EXPOSITORS:

- **Mercat Municipal de Maignon**
Ptge. Maignon, 7
Badalona
- **Mercat Municipal de Maignon**
Ptge. Maignon, 7
Badalona
- **Club Natació Badalona**
Av. d'Eduard Maristany, 5
Badalona
- **Mercat Municipal del Torner**
C/ Güell i Ferrer, s/n
Badalona
- **Mercat Municipal de la Salut**
Av. Marqués de Sant Mori, s/n
Badalona
- **Xurreria Rodríguez**
Passeig de la Salut, 76
Badalona
- **Biblioteca Llefià-Xavier Soto**
Carrer del Planeta Mart, 10
Badalona
- **Mercat Municipal de Sant Roc**
Av. Congrés Eucarístic, s/n
Badalona
- **Hospital "CAN RUTI"**
Carretera de Canyet, s/n
Badalona
- **Mercat M. Sant Adrià de Besòs**
Plaça del Mercat s/n
Sant Adrià del Besòs
- **Mercat Municipal Fondo**
Mossèn Jacint Verdaguer, 131
Santa Coloma de Gramenet
- **Mercat Sagarra**
Plaça de Ferran de Sagarra, s/n
Santa Coloma de Gramenet

... a més de
900 botigues
 del Barcelonès Nord
línianord

No t'ho perdís

Foto: Guillem Roset/ACN

'Sentir les escultures'

El Palau de la Música Catalana acull, des del passat 27 d'octubre i fins al 4 de desembre, l'exposició *Sentir les escultures*, que explora el fort vincle que existeix entre la música i l'escultura. Es tracta d'una mostra de Naxo Farreras (Barcelona, 1951) que inclou una seixantena d'obres seves, algunes d'inèdites. Tal com ha explicat Farreras en declaracions a l'ACN, cadascuna de les escultures que formen l'exposició conviden a fer un "viatge particular". L'escultor ha recordat també al mateix mitjà que ja fa molts anys que "la música està relacionada" amb la seva feina.

Famosos

Pocs dies després d'haver guanyat el Premi Nacional de Músiques Actuals 2022 del ministeri de Cultura, i mentre està de gira per l'Amèrica Llatina, Sílvia Pérez Cruz (Palafrugell, 1983) ha anunciat que publicarà un nou disc la primavera que ve. És evident, doncs, que la reconeguda cantant viu un moment dolç. De fet, des que va debutar en solitari l'any 2012 no ha parat de conrear èxits. Per exemple, tant aquell mateix any com el 2017 va guanyar el Premi Goya a la millor cançó original, per posar música a *Blancanieves* i a *Cerca de tu casa*, respectivament. Al seu palmarès també hi ha premis Gaudí, Enderrock, Max i Butaca, entre altres. I més que en sumará.

La fitxa

QUI ÉS? SÍLVIA PÉREZ CRUZ

ÉS FAMOSA PER... Ser una de les millors veus actuals
Com a compositora ha guanyat dos premis Goya

QUÈ HA FET? Anunciar un nou disc per a la primavera
Després de guanyar el Premi Nacional de Músiques Actuals

A LES XARXES... Un talent molt valorat
Té admiradors per tot arreu i a les xarxes queda molt clar

Llibres

Judici a una bruixa catalana
Agustí Alcoberro

Un format híbrid en què ficció i no ficció se sumen per il·lustrar un episodi singular de la història: la cacera de les bruixes. La frontera entre realitat i mite es desdibuixa; tanmateix, les raons històriques i objectives del postfaci d'Agustí Alcoberro, expert en el tema, ens acosten als motius pels quals les bruixes van aparèixer en l'imaginari col·lectiu.

Teatre

El papa
Anthony McCarten

Lluís Soler i Xavier Boada es converteixen en dos pontífexs aparentment oposats com són Benet XVI, l'intel·lectual tradicionalista i ultraconservador, i Francesc, el reformista radical i extravertit. Ambdós representen a la perfecció el destí simbòlic del pontificat: decidir què és peccat i què és permisible.

Al Teatre Akadèmia de Barcelona.

Música

Direm nosaltres
Cesk Freixas

El cantautor Cesk Freixas ha convertit en cançons diversos poemes de Roc Casagran per crear el seu darrer disc, *Direm nosaltres* (U98 Music). Poeta i músic han treballat plegats per fer-ho possible. Precisament, en una entrevista recent amb l'ACN, Freixas ha reconegut que troba a faltar que els "autors d'avui dels Països Catalans musiquin els seus poetes".

Pelis i sèries

El cuarto pasajero
Álex de la Iglesia

El Julián, un divorciat de 50 anys amb problemes econòmics, recorre a una aplicació per compartir el seu cotxe amb desconeguts i, especialment, amb algú que ja no ho és tant: la Lorena, una jove que viatja sovint a Madrid. El conductor vol aprofitar el trajecte per confessar-li els seus sentiments, però un inquietant passatger provocarà un gir inesperat.

ESTILS DE VIDA

Al·lèrgia a la tardor o als àcars?

Foto: Freepik

i SALUT

Associem les al·lèrgies a la primavera, però la tardor també en provoca unes quantes. Sobretot a conseqüència de l'augment de les concentracions d'àcars en la pols domèstica. Allò que coneixem popularment com al·lèrgia a la pols no és altra cosa que una reacció als àcars, uns aràcnids mil·limètrics que s'alimenten de la pols i de les restes de pell humana que es queden retingudes en coixins, llençols o sofàs. Les restes dels seus àpats són les que provoquen als humans esternuts, moqueig, congestió nasal, llagimeig i envermelliment dels ulls. Però la cosa es pot complicar i derivar en asma i sensació d'ofec, especialment en el cas dels infants.

El problema és que la tardor és el caldo de cultiu perfecte per als àcars, especialment amb el clima mediterrani. Els nivells de concentració a les llars poden arribar a duplicar-se o fins i tot a triplicar-se, en comparació amb els mesos d'estiu, per culpa de l'increment de la humitat. A més, les recents temperatures tan altes, pròpies de finals d'estiu, afavoreixen la reproducció dels àcars, cosa que els multiplica encara més. L'única opció, a banda de la immunoteràpia, és mantenir-los a ratlla.

Les claus

VENTILACIÓ

Si ventileu les habitacions diverses vegades al dia, reduireu la presència dels àcars

LLUM

La llum solar els perjudica, per això és una bona idea deixar-ne entrar la màxima possible a la llar

ASPIRAR

Quan escombrem, el que fem és remoure la pols i redistribuir-la: és molt millor aspirar-la

FUNDES

Les persones especialment sensibles haurien de fer servir fundes antiàcars o roba de llit sintètica

Foto: Freepik

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Si t'ho diuen, no t'ho creuràs!

Tot el material per a realitzar les teves reformes
amb un finançament increïble!!!

A Badagres ho tens fàcil,
a Badagres ho tens tot

Finançament
de fins a 24
mesos sense
interessos*

*Finançament subjecte a l'aprovació
de l'entitat financera corresponent

**BADAGRES
COMPROMÈS**
Badagres patrocina
l'equip de futbol adaptat
de l'AEB BADALONES

Badagres

www.badagres.com